

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

To Biser.

En smuk Sang

om den bedragne Elsker.

1. For dit Vel mit Hjerte trofast brænder,
O det slaar saa omhedsfuldt for Dig,
Dig, ja Dig, jeg aldrig kan forglemme
Sjønt jeg ved, jeg er forglempt af Dig.

2. Ewig vil Du i mit Hjerte leve,
Tanken paa Dig, skal min Glæde bli'
Ja dit Billed for mig bestandig svæver
Saa længe Livet end er i mig.

3. O der sin's ej Glæde mer paa Jorden,
At min Glæde varede saa fort,
At som Lykken blot en Strøm er vorden
Og lig Strømmen atter flyder bort.

4. Du har glemt den Dig aldrig glemmer
Der Stille bor ubi sin Ensomhed,
Ja Du har glemt den Dig fordømmer,
I Hytten hos den alderstegne Mo'r.

V box 21:628

En ny og sandfærdig Sang.

Forfattet af
en ulykkelig ung Mand,

Mel.: Græd ikke Du, min Pige.

Ulykkelig er min Skæbne, ej kan jeg være glad,
Mit Navn ej her vil nævne, men født i Fredrikstad.
Alt om min Sorgestund, jeg skrive vil en Sang,
Saa skal man faa vide, hvor Skæbnen vendes kan.

Min Frihed er berøvet, min Glæde ligesaa,
Nu maa jeg gaa bedrøvet, og Sorgen bære paa.
For mig er Livet tungt, fast jeg er ganske ung,
Alt om jeg Frihed havde, jeg onsker hver en Stund.

I Fængsel jeg hensidder, udi en Rødsels Braa,
Hvor Tiden langsom skrider, med Suk og stor Altraa.
Her er saa trist at bo, jeg faar slet ingen Ro,
Thi Længslen efter Frihed, den volder mig Uro.

Indom tillaaet Døre, jeg maa indfinde mig,
Det vistnok mig maa røre, og krænke hjertelig.
Indom den tykke Mur, som Fuglen i et Bur,
Jeg sidder indespærret, fra Herrens fri Natur.

Jeg maa mig selv beklage, og ej beundres kan,
I fagre Ungdoms Dage, jeg sidde maa i Tvang.

I Ensomhed jeg er, det gaar mig alt for nær,
Alt jeg adskildt maa være, fra Slægt og Venner kjær.

Ja her har Sorgen havnet og ankret tryggelig,
Thi mangt og meget savnes som kunde glæde mig;
Her høres ingen Røst, som mig kan give Trøst,
Og Alt, som mig omgiver, til Intet haver Lust.

De Fængslets mange Love, dem lyder strengelig,
Ej kan jeg mig faa raade, jeg er ulykkelig;
Thi efter Hjælpens Klang, jeg lyde maa min Gang,
O det er tungt at træde, i denne haarde Tvang.

Det Gnefte mig glæder, i denne Straffens Borg,
Alt ej jeg har Forældre, som for mig bærer Sorg.
Jeg tvende Søskend har, som sørger nok deraf,
For sin dybt faldne Broder, som lide maa haard Straf.

Om Nogen lyster vide, hvor længe jeg fængslet er,
Saa vil jeg det opgive, min daarlige Maner.
Jeg vandret haver slet, fra jeg blev konfirmeret,
Det højlig maa beklages, naar det betænkes ret.

Paa Lastens brede Bane, jeg turet haver frem,
Og Skændsel, Be og Plage, er Frugterne af den.
Jeg dem nu høstet faar, med mangen bitter Taar,
Ja den som Dødt udøver, det altid ilde gaar.

Min Næste jeg har krænket, imod det syvende Bud,
Ej anden Vøn kan ventes, end at blive et Udfud.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

Men ej den Løn er god, den svækker jo mit Mod,
O ve mig, Skjædsfæls Faaige, som Dydens Vej forlod.

Bodsfængsel Straf maa lide, o den er skræffelig,
Her maa jeg sorgfuld siddet, tolv Maaneders Tid.
I Alder jeg nu gaar, blot en og tyve Aar,
Hvor Glæden mig vil favne, naar jeg min Frihed faar.

Nu vil jeg mig henvende, til Eder Søstend' hjem,
En Hilsen vil jeg sende, til mine Slægtninger.
Om ej I faldet har, saa vær ej stolt deraf,
Thi Skjæbnen snarlig vendes, I er ej end i Grav.

Ja, mangen En har faldet, som gaa't har tryggelig,
Det har jeg selv erfaret, og Mange vist med mig.
Usikker er vor Gang, ja her i Dødens Land,
Thi Skjæbnen ofte svigter, om man end er i Stand.

Jeg hjertelig ønsker Alle, som Nisen faar i Haand,
At ej I maatte falde, og prøve Fængsels Baand.
Naar Frihed borte er, da er og Sorgen nær,
Det vil jeg her optegne, til Barsel for Enhver.

Til Sluining vil jeg sige, og hermed være nok,
Laalmodig vil jeg lide, det læres kan af Job.
Han Glæde efter fik, for overvundet Strid,
Laalmodigheden vinder, derpaa jeg fæster Tid.

Ussens Forlag. Trykt hos Arelsen